

MARICICA PEȘTICICA ÎNVAȚĂ DESPRE INTIMITATE

Capitolul unu

Într-o zi senină de vară razele soarelui pătrund până în adâncul mării. Marea este căminul bancului de pești din care face parte și Maricica.

Maricica înota printre razele luminoase ale soarelui.

- Sunt galbenă! exclamă Maricica. Galbenă ca o rază de soare dansând în mare. Uite ce tare strălucesc!

După care se preface că e un caluț de mare.

- Eu am câștigat cursa! Sunt campionul căluților de mare! Dii, strigă Maricica.
- Sunt un rechin. Sunt fioros! Păzea că vin! Uite cum plonjez! țipă Maricica

Ceilalți pești din banc o priveau. Jocurile Maricicai îi amuzau foarte tare.

- Ia uite la Maricica, rechinul cel mare și fioros! o tachinau peștii.
- Este un căluț de mare campion! râdeau ei.
- Ce prostuță e Maricica!
- De ce vă uitați întotdeauna la mine? strigă Maricica la pești. De ce nu mă lasați în pace din când în când?

Florina încercă să o calmeze pe Maricica.

- Nu te supăra! Ceilalți pești nu au intenții rele.
- Știu, spuse Maricica posomorâtă. Doar că... nu pot fi niciodată singură.

- Țsta e un lucru pe care trebuie să îl acceptăm atunci când trăim într-un banc de pești, îi reaminti Florina Maricicăi.
- Știu, răspuse Maricica. Nu am uitat care este motto-ul nostru: Suntem niște peștișori micuți. Trăim într-un banc în marea albastră. Stăm împreună tot timpul, iar asta e regula noastră.

Maricica se îndepărtă încet. Mi-aș dori să am un loc al meu, unde nimeni să nu mă poată vedea, se gândi ea. Acolo aș putea să pretind că sunt ce vreau să fiu.

- Hei, uită-te pe unde înoți! o avertiză deodată o voce.
- Tu cine ești? întrebă Maricica surprinsă. Ce faci aici?
- Ultima oară când m-am uitat în oglindă eram o râmă, răspuse vocea. Și dacă vrei să știi ce fac aici, lucrez.
- Atunci ar trebui să plec, spuse Maricica. Cred că ești o râmă foarte ocupată.
- Nu pleca. Între noi fie vorba, câteodată aș prefera să mă joc. Cum te cheamă? întrebă râma.
- Maricica Peștica.
- Mie poți să-mi spui Râmă. O să-ți spun un secret, dar promite-mi că nu spui la nimeni. Când sunt singur, mă prefac că sunt un monstru marin, uite-așa.

Dintr-o dată părul lui Râmă se ridică măciucă. Își încruntă privirea și începu să mârâie și să răcnească.

- Odată m-am speriat chiar și pe mine! îi spuse Râmă Maricicăi. Dar să nu spui nimănui. Nu vreau să știe cineva că mă sperii așa de ușor.
- Și eu mă prefac de multe ori că sunt altceva, spuse Maricica. Vrei să vezi cum mă transform într-un căluț de mare?

Maricica începu să galopeze în jurul recifului. Diii! Diii! strigă ea.

- Peștii din bancul în care trăiesc mă privesc întotdeauna când mă joc, îmi spuse Maricica lui Râmă. Ei știu tot ce fac.
- Ai nevoie de un pic de intimitate, spuse Râmă.

Maricica era nedumerită.

- Un pic de ce? întrebă ea.
- Știi tu, Mari, șansa de a fi singură, îmi explică Râmă. Să împarți lucrurile doar cu oamenii pe care îmi crezi deosebiți. Ca și acum, când mi-ai arătat cum te prefaci că ești un căluț de mare. Oh, se pare că trebuie să plec acum, spuse Râmă. Îmi pare rău să te las așa. Pe curând, Mari.

Maricica nu putea să-și ia mintea de la ceea ce spusese Râmă. Cuvântul intimitate îi tot dădea târcoale în cap.

- Maricica, spuse Florina, arăți de parcă ai înota într-o altă lume. La ce te gândești?
- Putem sta puțin de vorbă, Florina? întrebă Maricica. Hai să înotăm puțin mai încolo ca să nu audă ceilalți.
- Bine Maricica, spuse Florina.
- Aș vrea să am un pic de intimitate, îmi spuse Maricica Florinei.
- Ei bine, Maricica, știi că nu există intimitate într-un banc de pești. Nu uita, suntem niște peștișori micuți. Trăim într-un banc în marea albastră. Stăm împreună tot timpul, iar asta e regula noastră.
- Dar trebuie să fie posibil cumva, răspunde Maricica. Poate aș putea avea un loc special în care să-mi petrec o parte din timp în fiecare zi. Un loc unde aș putea să fiu singură.
- Văd că pentru tine e important să ai intimitate, spuse Florina. Caută-ți locul ăsta special de care vorbești. Dar poți să stai acolo doar puțin timp în fiecare zi. Nu uita că noi peștii trebuie să stăm împreună pentru a ne proteja unii pe alții de pericole.

Maricica făcu trei salturi uriașe în apă de fericire. Se învârtea și se rotea ca un titirez.

Mai târziu în acea zi, Maricica dădu peste un locșor care părea să fie exact ce își dorea. Era o mică peșteră înconjurată de pietre.

Și cel mai grozav lucru era că doar Maricica se afla acolo, și nimeni altcineva.

- În cea mai mare parte a timpului sunt un pește care trăiește într-un banc. Dar când sunt aici, pot fi ce vreau eu, se gândi Maricica. Diii, căluț de mare! strigă Maricica.

Capitolul doi

În cea mai mare parte a timpului Maricica înoată împreună cu ceilalți pești din banc, căutând mâncare sau explorând corăbii scufundate pline de comori.

În unele zile Maricica părăsește bancul pentru a înota spre peștera ei ascunsă, unde se joacă o vreme. Peștera este castelul magic al Maricicăi unde ea este regină. Are chiar și propriul său tron.

Când nu domnește din castelul său, Maricica își petrece timpul desenând modele foarte frumoase în nisip. După care se întoarce la siguranța bancului său.

De multe ori Maricica se întâlnește cu prietenul ei, Râmă.

- Ce mai faci, Râmă? îl întâmpină Maricica pe prietenul ei.
- Hei, cum o duci în mica ta peșteră? întrebă Râmă
- E atât de bine să am un loc doar al meu. Problema e că ceilalți pești din banc vor să fim împreună tot timpul. Ei nu înțeleg de ce am nevoie de un loc privat.
- Hai să-ți povestesc cum a fost viața mea, spuse Râmă. Am crescut într-o conservă. Eram cincizeci de râme și viermișori. Ne agitam și ne încolăceam unii

de alții. Fratelui meu, Hermes, îi plăcea să trăiască în acea conservă. Lui îi plăcea să împartă totul cu ceilalți și nu avea nici un secret.

Râmă își continuă povestea.

- Eu eram opusul lui. De-abia așteptam să plec din conserva aia. Vroiam să trăiesc pe cont propriu. Acum am foarte multă intimitate. Plutesc pe-aici și nu mă deranjează nimeni, decât dacă vreau să fiu deranjat.

Îmi place să stau de vorbă cu Râmă, se gândi Maricica. Avem aceleași păreri despre o grămadă de lucruri. Peștii din bancul în care trăiesc nu înțeleg treaba asta cu intimitatea. Oh, îmi aduc aminte când rechinul acela mare era prin preajmă. Florina a spus că trebuie să stăm împreună și să ne ascundem. Dar celorlalți pești le place oricum să fie împreună.

Maricica se alătură celorlalți pești, care se adunară imediat în jurul ei. I-au pus Maricicăi o grămadă de întrebări, vorbind toți deodată.

- Salut, Mari. Ai fost la locul tău secret din nou? întrebă un pește.
- Ce tot faci tu acolo? întrebă altul.
- De ce nu putem să mergem și noi o dată cu tine? întrebă un al treilea.

Maricica nu a răspuns la niciuna din întrebări. Ea dorește ca peștera să fie secretul ei, un loc în care poate să se gândească și să fie orice ar vrea să fie.

Capitolul trei

Maricica Peștica a petrecut multe momente pline fericite în peștera sa privată. Acolo se simțea liberă să se poarte cât de serios sau cât de prostesc își dorea.

Într-o zi, Maricica și-a înfășurat niște alge în jurul capului și s-a prefăcut că este un monstru. S-a străduit să arate cât mai fioros posibil.

Apoi a inventat un joc nou-nouț. A folosit o cochilie lunguiață pe post de sabie și s-a duelat vitejește cu o tufă de ierburi de mare. Și-a numit noul joc peștele-sabie.

Sunt fericită! Sunt eu însămi! se gândea Maricica.

Într-o după-masă, în drum spre peșteră, Maricica se întâlnește cu Râmă, care lucra din greu.

- Hei, Mari, nu te-am văzut de mult. Pe unde-ai umblat?
- Oh, am fost foarte ocupată. O mare parte a zilei mi-o petrec înotând cu peștii din bancul meu. Când am un pic de timp liber, merg la peșteră. Este un loc minunat, Râmă. Îl consider castelul meu magic.
- Castel magic, hm? spuse Râmă bosumflat. Sunt sigur că e frumos. Probabil că eu nu o să-l văd niciodată. Întotdeauna mi-am dorit să văd un castel magic. Dar cred că nu o să am ocazia niciodată.
- Îmi pare rău, Râmă, spuse Maricica. Nu pot să te duc la peștera mea privată. Sunt sigură că înțelegi.
- Ce înțeleg eu este că prietenii adevărați, prietenii care sunt cu adevărat speciali, împărtășesc uneori chiar și cele mai private lucruri. Probabil că nu mă consideri un prieten special, spuse Râmă.

Maricica se simți foarte tristă când se despărți de Râmă. Îl făcuse să se simtă prost.

Nici când a intrat în peștera sa nu s-a simțit mai bine. A încercat să inventeze un joc nou, dar nu îi venea nici o idee. A încercat să se joace vechile jocuri, dar acum i se păreau plictisitoare. Castelul său magic părea rece și singuratic.

Maricica nu putea uita cât de rănit părea să fi fost Râmă. Nu trebuie să fiu singură chiar tot timpul, se gândi Maricica. Mă duc să îl iau pe Râmă și să îl aduc la peșteră.

- Salut, Râmă, m-am întors. Hai cu mine! Am o surpriză pentru tine, îi spuse Maricica.
- Îmi pare rău, Maricica, răspunse Râmă. acum sunt ocupat.

Maricica își dădu seama că Râmă încă era trist.

- Haide, Râmă. Îți promit că o să-ți placă, îl rugă Maricica.
- Bine, bine, spuse Râmă într-un final. Dar trebuie să ne grăbim. Am multă treabă de făcut.

Când Râmă văzu peștera, i se păru că este cel mai minunat loc pe care l-a văzut vreodată. Cei doi prieteni au jucat o partidă de pește-sabie. Era mult mai captivant să te duelezi cu Râmă decât cu ierburile de mare.

După o vreme, Râmă trebui să plece. Maricica l-a rugat să nu spună nimănui unde se afla peștera. Înainte de a se despărți, Maricica l-a invitat pe Râmă să mai vină să se joace în peștera sa și a doua zi.

Când Râmă părăsi peștera, observă un țipar dând târcoale pe furiș.

Țiparul ăsta mi se pare periculos, se gândi Râmă. Mâine o voi avertiza pe Mari să se ferească de el! M-aș simți groaznic dacă i s-ar întâmpla ceva. În fond și la urma urmei, ea este prietena mea specială.

Capitolul patru

Lui Râmă i se păru că așteaptă de-o veșnicie. Se uita în stânga, se uita în dreapta, dar Mari nu se vedea nicăieri. Râmă începu să se îngrijoreze.

Nu mai știu ce să fac, se gândi Râmă. Unde ar putea fi Mari? M-aș simți mai bine dacă țiparul ăla nu ar tot da târcoale pe-aici. Dacă încearcă să-i facă vreun rău prietenei mele, o să-l învăț eu minte! O să..... O să..... ei bine, o să văd eu ce o să-i fac.

- Hei, Râmă, salut! strigă Maricica.
- Aaaaah, Maricica Peștica! tresări Râmă. M-ai speriat de moarte! Să nu te mai furișezi așa prim spate că mă sperii de numa'!
- Dar nu m-am furișat. Doar am înotat spre tine și te-am salutat. Dar de ce ești așa de speriat?
- Nu sunt speriat. Sunt doar puțin agitat, și pe bună dreptate. Trebuie să discutăm despre asta. În privat, te rog, îmi spuse Râmă.

Maricica și Râmă intrară în peșteră.

- Mari, sunt foarte îngrijorat în privința ta. Poate nu ai observat, dar un țipar care pare cam viclean tot dă târcoale pe aici. Asta mie-mi sună a pericol.
- Oh, îți faci prea multe griji. Mie nu mi-e frică. Eu sunt Maricica Peștica și știu cum să am grijă de mine.
- Când înoți cu ceilalți pești, aceștia te ajută să te protejezi. Dar când ești singură, nimeni nu te poate ajuta când dai de necaz, îmi atrase Râmă atenția Maricicăi.
- Nu fi prostuț! Dacă țiparul încearcă să intre aici, o să mă protejez cu sabia mea. Știi că te-am bătut la jocul de pește-sabie, nu-i așa?
- Era doar un joc, continuă Râmă. Nu cred că pe țiparul ăla îl interesează să se joace. Stai departe de peșteră câteva zile. Rămâi cu peștii din bancul tău până când țiparul pleacă de aici.
- Râmă, ești ca ceilalți. „Ai grijă, Maricica. Nu sta singură prea mult timp, Maricica.” Ei bine, sunt în castelul meu, iar eu sunt regina. Pot să am grijă de toate.

Nu pot să o las singură, se gândi Râmă. Dar nu pot să stau aici toată ziua, fiindcă mi-aș pierde slujba. Poate ar trebui să le spun celorlalți pești din banc unde e peștera, iar aceștia

pot să aibă grijă de ea. Pe de altă parte, i-am promis lui Mari că nu voi spune nimănui unde se află peștera ei. Oh, ce să fac?

Râmă tot încerca să decidă ce era de făcut, când deodată auzi vocea Maricicăi.

- Ajutor! Ajutor! strigă Maricica.
- Vin, Mari. Te salvez eu, prietena mea dragă! strigă Râmă.

Într-o clipită, Râmă găsi un mic spațiu printre pietre și își croi drum până în interiorul peșterii. Apoi o trase pe Maricica în spatele lui.

- Sunt aici, Mari. Stai în spatele meu! Iar tu, tu... tu... țipar mare și urât, ieși de-aici imediat! țipă Râmă.
- Tocmai asta-i problema, d-le Râmă, se lamentă țiparul. Nu pot să ies... nici să intru, dacă-i pân-acolo. M-am blocat. Îmi cer scuze pentru încurcătura asta.
- Numele meu este Murena, continuă țiparul. Nu vreau altceva decât să mă joc. Voi doi păreți să vă distrați așa de bine, iar eu nu am niciodată șansa să mă joc cu cineva.

Maricica se uită la Murena și văzu că aceasta plângea.

- Nu încerci să-mi faci rău? o întrebă Maricica.
- Să-ți fac rău? Nu! Vreau doar să mă joc. Nimeni nu vrea să se joace cu mine, spuse Murena din nou.
- Nu plânge, Murena. Nu am știut. Ne pare rău, nu-i așa, Râmă?
- Bineînțeles că nu am vrut să-ți rănim sentimentele, Murena, spuse Râmă.

Maricica și Râmă au tot tras și au tot împins până au reușit să o elibereze pe Murena.

Mai târziu, Râmă, Maricica și Murena au jucat o partidă de pește-sabie. Apoi au cântat cu toții un cântecel:

Mari, Râmă și Murena

Prieteni erau pe vecie

Mari, Râmă și Murena

Înotau cu bucurie.

Când Maricica se întoarse în bancul său, o căută imediat pe Florina și îi povesti tot ce se întâmplase în acea zi. Îi povesti despre Murena și despre cât de greu i-a fost lui Râmă să ia o decizie.

- Florina, spuse Maricica, am învățat câteva lucruri foarte interesante despre intimitate. Câteodată îmi doresc să am intimitate. Îmi doresc să fiu singură sau să păstrez ceva secret. Dar altădată intimitatea te poate face să te simți singur sau plictisit. Am învățat că în anumite cazuri intimitatea ar trebui să aibă limite.

Ați învățat și voi aceste lucruri?